

Rigsdagstidende.

1856. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 19.

Ottende Session.

10de Møde.

Torsdagen den 10de Decbr.

(Forts.)

F. N. Hansen (forts.): Det hedder i Lovudkastet: „I Finantsaarene fra 1ste April 1856 til 31te Mars 1860 forbliver Kongerigets særlige Andeel i Totalkassebeholdningen indestaaende i samme.“ Efter den ærede Indenrigsministers Forklaring er det nu det Samme, hvad enten man sætter 1, 4, 6 eller 10 Aar; thi der bestaaer allerede en lovhjemlet Tilstand, der giver Regjeringen den fornødne Bemyndigelse, og naar den nu foreliggende Lov har været benyttet i de foreslaaede 4 Aar, vil den ærede Indenrigsminister formodentlig atter sige: ifølge den „overleverede“ Retstilstand har jeg Lov til vedblivende at lade Kongerigets særlige Andeel i Totalkassebeholdningen indestaae i samme; det kan han til den Tid ligesaafuldt sige, som han kan sige, at han nu har den fornødne Bemyndigelse, hvad enten vi vedtage eller forkaste Loven; det Eine er som det Andet — men saa kan jeg, som allerede bemærket, ikke begribe, hvorfor Lovforslaget er blevet foreslagt. Det maatte da ialfald indskrænke sig til, hvad der i Lovudkastet er anført umiddelbart efter de af mig nylig citerede Ord, nemlig „at den Deel af Beholdningen, der overstiger et vist Beløb, skal forrentes med 3 pCt. aarlig.“ Naar man gif ud fra saadanne Betragtninger, som den ærede Indenrigsminister har gjort gjældende, saa forekommer det mig, at dette var det Gnefte, som Loven maatte indeholde.

Jeg troer heller ikke, at Monarchiets Finantsminister i dette Stykke er aldeles enig

med Kongerigets Indenrigsminister, og det er ialfald ganske vist — og min Hukommelse pleier ikke saa ganske at svigte mig — at da den Lov, der gav Monarchiets Finantsminister Bemyndigelse til at beholde Pengene i Kassen imod at svare en vis Rente, blev behandlet paa et andet Sted, erklærede han udtrykkeligt, at denne Lov Intet betød, naar der ikke samtidigt i de særlige Landsdele blev vedtaget Lovbestemmelser, der tillode, at Landsdelenes særlige Penge maatte ligge i Monarchiets Kasse; Monarchiets Finantsminister erklærede saaledes udtrykkeligt, at for Kongerigets Vedkommende havde den omhandlede Lov Intet at betyde, naar han ikke fra denne Landsdeels Lovgivningsmagt erholdt Bemyndigelse til, at Pengene maatte blive indestaaende i Totalkassebeholdningen — og jeg troer saaledes, at i dette Stykke ere Kongerigets Indenrigsminister og Monarchiets Finantsminister uenige, hvis man er berettiget — hvad man vistnok er, da den nuværende Finantsminister er den samme Mand, som dengang var Finantsminister — til at troe, at Finantsministeren tænker nu ligesom dengang. Jeg formener, at man er berettiget til denne Antagelse, uagtet man desto værre saa ofte har sørgelige Erfaringer om, at udtalte Anskuelser meget let fraviges. Da nu saaledes det hele Forhold, efter hvad jeg har sagt, er saa usikkert, saa ubestemt, saa tvivlsomt, vil jeg slutte med det Ønske, at det ærede Thing ikke vil slyge nogensomhelst Umage for at forsøge paa dog engang at bringe os paa det Rene med Hensyn til dette Spørgsmaal, inden Loven bliver vedtaget.

Fischer: Den høitærede Indenrigsminister yttrede før, at Finantsministeren og Indenrigs-